

Børme Blad

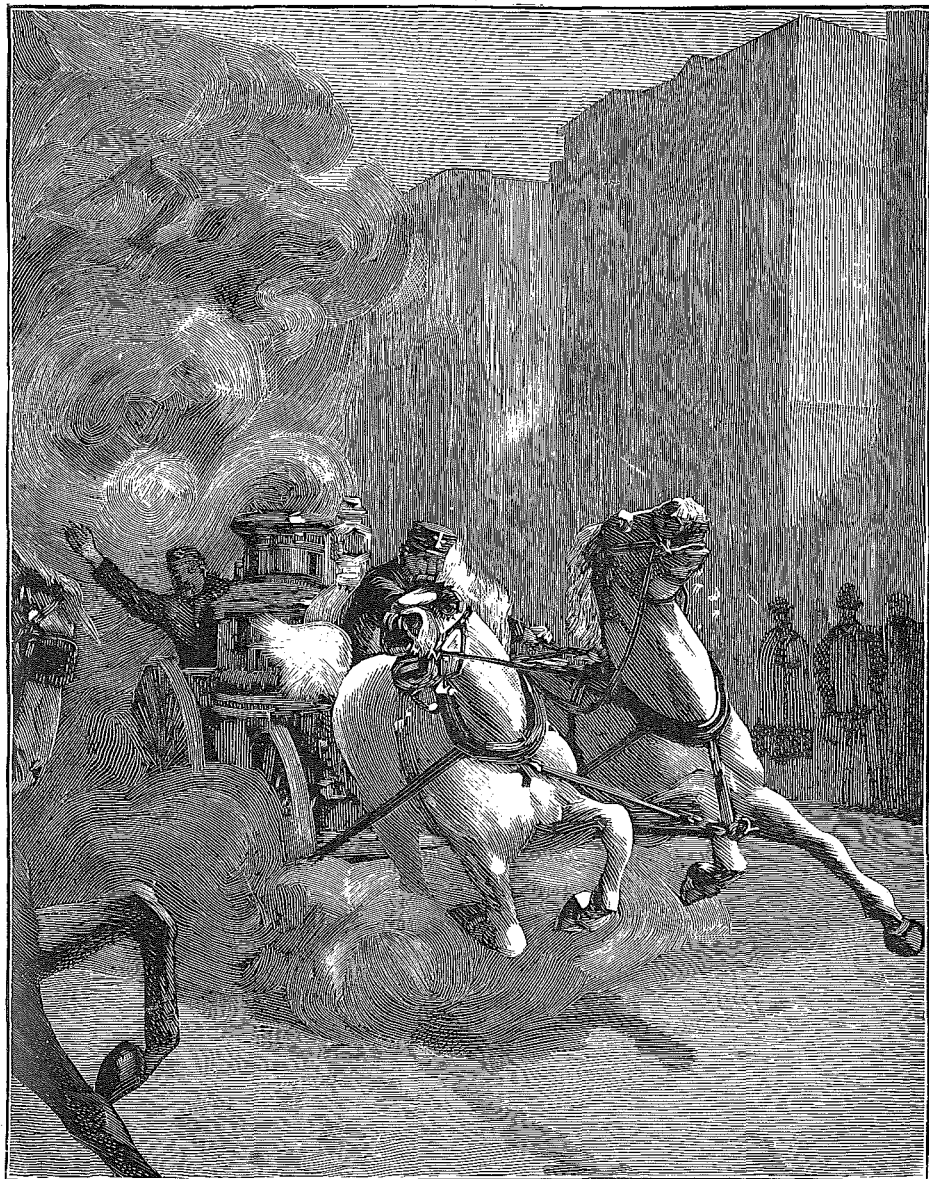

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 26.

1ste juli 1894.

20de aarg.

Dampsprøiten paa vei til brandstedet.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

All vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Ser søgthvende leffe.

Den anden artikel. III.

ABC-klassen: Ef. 53, 4, 5: „Visseelig, bore sygdomme har han taget paa sig, og han har baaret bore piner —. Han er faaret for bore overtroedelser, er knust for bore misgjerninger —.“

Katekismus-klassen: Luthers forklaring af den anden artikel fra de ord: „Og det har han gjort altsammen.“

Forklarings-klassen: Fil. 2 8: „Han fornede sig selv, saa han blev lydlig indtil døden, ja forsets død“; Ef. 53, 4, 5; og 1 Pet. 2, 21 (Sp. 344).

Ø i t k.

1. Hvor bytt steg Jesus ned for at blive vor herre og frelser? Han fornede sig selv, saa han blev lydlig indtil døden, ja forsets død (Fil. 2, 8).
2. Hvorledes fornede han sig, som var Gud? Han gjorde ikke jult ud og ikke altid brug af sin gudommelige mægtighed. Straaler af sjult herlighed i Jesu fornede (Bbh. 75 og 82).
3. Ved hvilke ord skilder den anden artikel Jesu fornede? Ved de ord: „født af Jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfæstet, død og begravet“.
4. Hvorfor blev Jesus født saa fattig og ringe? Forat han kunde gjøre os store og rige hos Gud (Bbh. 53).
5. Navn nogle af de pinser, som Jesus led under Pilatus's regering. Han blev forfulgt, hudstrøget, haanet, og dømt til døden som en forbyder (Bbh. 87 og 90-93).
6. Hvad var den værste pine for ham? Den helbedes angst, han led, da hans sød blev som blodsoaaber (Bbh. 90).
7. Hvorfor led Jesus at denne møde, smerte og skam? Forat vi ikke skulde lide den evige pine (Ef. 53, 4, 5).
8. Hvorfor nævnes jersfitt den pine, at han blev korsfæstet? Fordi han paa korset blev en iordbædelse for os, at vi kunde frelles fra lovens forbandede.
9. Vilke Jesu ord viser, at han paa korset søgte lovens forbandede? De ord: „Min Gud, min Gud! hvorfor har du forladt mig?“ (Bbh. 94).
10. Hvorfor vilde Jesus virkelig dø? For derved i døtt fied at lide syndens egentlige straf og frelse os fra den evige død.
11. Hvorfor blev Jesus begravet? For at hellige bore grave (Bbh. 95).
12. Hvad værd for os har hele Jesu liv og lidelse i hans fornede? Han er først og fremst vor forsoner og dernæst et eksempel for os paa hellighed i levnet og taalmodighed i lidelse (1 Pet. 2, 21).

Lessons for the Sunday School.

Twenty-sixth Lesson.

THE SECOND ARTICLE. III.

ABC Class: Is. 53, 4, 5: “Surely he hath borne our griefs and carried our sorrows—. He was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities—.”

Catechism Class: Luther's Explanation of the Second Article from the words: “in order that I might be his.”

Explanation Class: Phil. 2, 8: “He humbled himself and became obedient unto death, even the death of the cross;” Is. 53, 4, 5; and 1 Pet. 2, 21 (Qu. 344).

INSTRUCTION.

1. How deeply did Jesus humble himself in order to become our Lord and Savior? So, that he became obedient unto death, even the death of the cross.—Phil. 2, 8.
2. How did he humble himself, who was God? By not making constant and full use of his divine majesty. Rays of hidden glory during the humiliation of Christ.—B. H. 75 and 82.
3. What words in the second article describe the humiliation of Christ? “Born of the Virgin Mary; suffered under Pontius Pilate, was crucified, dead, and buried.”
4. Why was Jesus born so poor and lowly? That he might make us great and rich before God.—B. H. 53.
5. Mention some of the sufferings of Jesus during the rule of Pontius Pilate. He was persecuted, scourged, reviled, crowned with thorns, and sentenced to die as a criminal.—B. H. 87 and 90-93.
6. What was his greatest suffering? The anguish of hell, which he felt, when his sweat was as drops of blood.—B. H. 90.
7. Why did Jesus suffer so much distress, pain, and shame? That we might be spared eternal pain.—Is. 53, 4, 5.
8. Why is it specially mentioned, that he suffered crucifixion? Because he on the cross became a curse for us, in order to redeem us from the curse of the law.
9. What words of Jesus show, that he on the cross felt the curse of the law? The words: “My God, my God, why hast thou forsaken me?”—B. H. 94.
10. Why did Jesus want to suffer real death? That he might, in our stead, suffer the real punishment of sin and redeem us from eternal death.
11. Why was Jesus buried? That he might hallow our graves.—B. H. 95.
12. Of what value to us is the whole life and suffering of Jesus during his humiliation? He is, first of all, our atoner; and then he is an example to us of holiness in life and patience in suffering.—1 Pet. 2, 21.

Han bøjede sit hoved mod sin faders bryst.—[Origenes.]

De to unge passagerer paa „Margarita“.

n taagefuld morgen i december maaned forlod den italienske dampbaad „Margarita“ havnen i Livorno for at gaa til Malta.

Blndt de reisende, som opfyldte skibets agterdæk, var ogsaa en fjorten aar gammel gut med sort haar og brunt ansigt. Man fik indtrykt af, at han var saa stor sorg; han var saa stille af sig. Næsten hele dagen sad han taus paa en eller anden taugrulle og betragtede enten sjøfolkene under deres arbejde eller saa ud over det bølgende hav.

Ingen bekymrede sig om gutten, som aldrig lo og ikke skiftede bekendtskab med nogen.

Dampskibet havde anløbet Neapel og styrte atter ud i sjøen. Da kom en af matroserne hen til gutten og sagde: „Her bringer jeg dig en kamerat, du lille.“

Han førte en ung pige hen til gutten og fjernede sig derpaa igjen.

De to børn blev staaende en stund og se paa hverandre uden at sige et ord.

Tilslut spurgte gutten: „Hvad hedder du?“

„Julia“, svarte hun, „og du?“

„Mario.“

„Og hvor skal du hen?“ vedblev han.

„Til Malta“, svarte hun fornsiet, „jeg har længe været i besøg hos bedstemor, som bor i Neapel, og skal nu hjem igjen til mine foreldre. Hvor glad far og mor vil blive, naar de faar se mig igjen.“

Med en stemme, som udtrykte den dybeste smerte, sagde Mario:

„Jeg har hverken far eller mor. De er begge døde i Livorno, og nu skal jeg til Malta, hvor jeg skal faa tjeneste hos en slegtning.“

I det samme kom kaptainen forbi. „I maa ikke blive bange, mine unge venner, om vi faar ubeir“, sagde han, „det trækker op til storm.“

Straks efter for allerede et vindstød suvende hen over havet, men gutten og pigen lod ikke til at blive bange; tværtimod syntes de at more sig, da skibet begyndte at ghyge, og bølgestummet slog ind over dækket.

Pigen saa ud til at være af samme al-

der som gutten. Hun var høi og slank, hendes haar var lyst, og der var en vis ynde over alle hendes bevægelser. Hun lo og morede sig, medens hun holdt i Mario, og da vinden begyndte at bringe hendes haar i uorden, tog hun et rødt tørklæde og bandt over hovedet.

Saaledes sad de næsten hele dagen. Julia spøjte og pratete, medens Mario var alvorlig og ikke talte stort.

Udpaa aftenen havde de fremdeles plads paa taugrullen, men da kom en af sjøfolkene og skulde have taugene, hvorfor børnene maatte flytte sig. Da de skulde reise sig, slog idetsamme en voldsom bølge mod skibet og slyngede Mario mod en jernstang.

Julia udstødte et skrig, knælte ned ved siden af ham og tørrede med det røde tørklæde, som hun rev fra hovedet, blodet af hans pande.

Efter en stunds forløb reiste Mario sig og sagde: „Tak skal du have, Julia! Aldrig skal jeg glemme din godhed. Det er forresten paatide at lægge sig. Godnat!“

„Godnat“, svarte pigen og rakte ham haanden. De gik ned i kahytten for at lægge sig til at sove. Dette var dog umuligt; thi nu brød stormen løs i hele sin frygtelighed. Dampbaaden rullede frem og tilbage i den voldsomme sjøgang, og bølgerne slog uafsladelig ind over skibet.

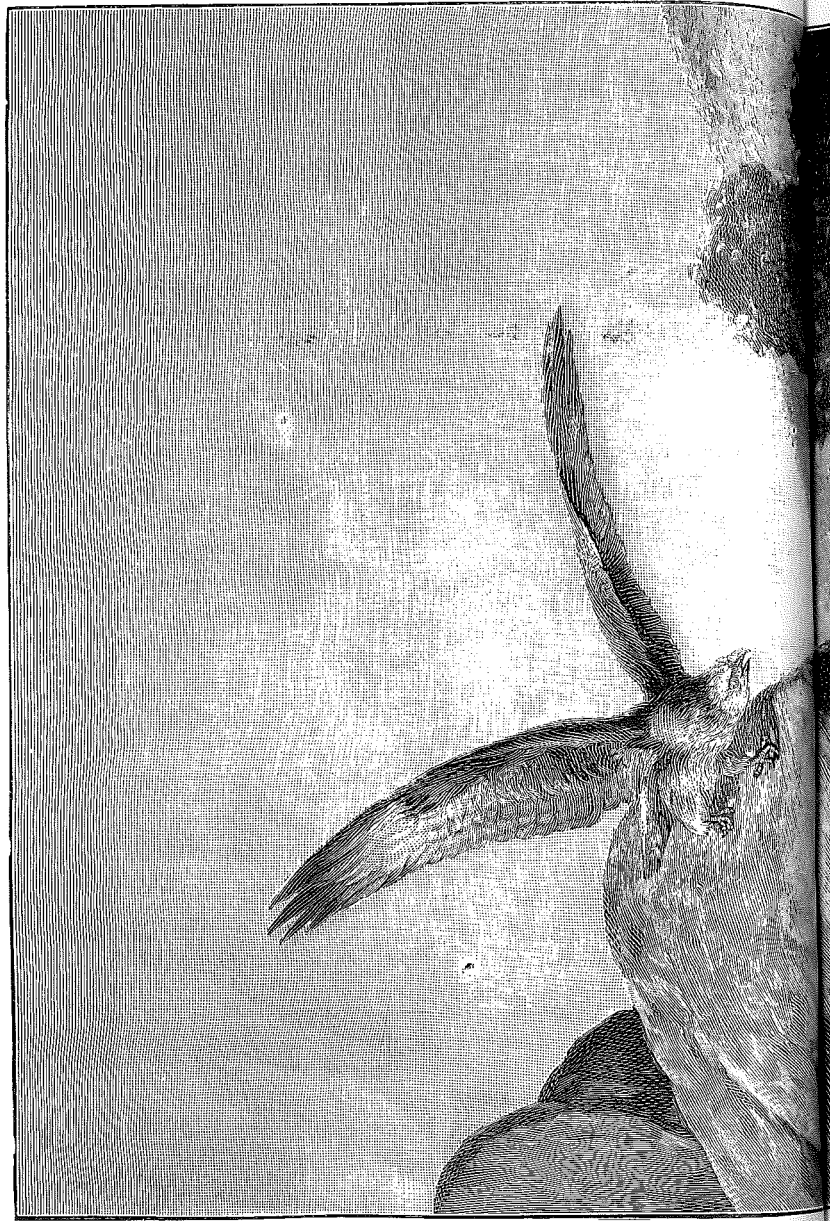
Til sidst knuste en bølge døren til maskinrummet, og vandet strømmede ind og slukede varmen i maskinen. Snart efter lød gennem vindstødene og bølgernes brusen kaptainens kommando:

„Til pumperne! Til pumperne!“

Hele mandskabet og en del af de mandlige passagerer skyndte sig at efterkomme kommandoen og arbejdede uden ophør ved pumperne. Det hjalp dog lidet; thi kort efter kom et voldsomt vindstød og slyngede skibet mod et skjær. Og ikke længe efter kunde man forstaa, at det begyndte at synke.

De reisende styrkede fortvilet hen til kaptainen for at faa vide, hvorledes sagerne stod, og bede ham om endelig at redde dem. Kaptainen kunde desværre ikke give dem stor trøst; han maatte erklære, at skibet var fortabt.

En baad blev sat paa vandet. Endel kvinder og børn var allerede bragte ned i den, men da kom en voldsom bølge og kant-

Under dobbelt forfølgelse.

rede baaden, saa alle de, som var i den, druknede.

Skibet sank stadig dybere.

„Sæt storbaaden paa vandet“, befalte kapteinen.

Befalingen blev straks efterkommet, og baaden var snart fuld af folk.

De to børn, Mario og Julia, stod henne ved mesanmasten, som de krampagtig omslyngede, medens de stibe af skræk stirrede udover det brusende hav.

Kapteinen fik øie paa dem og raabte ud til folkene i baaden. „I maa tage de smaa med. Jeg vil blive paa min post.“

„Baaden er allerede overfyldt“, svarte den befalhavende. „Kanste vi kunde saa plads til en af dem. Den, som er mindst, faar blive med.“

Andre stemmer raabte samtidig fra baaden: „Mario! Mario!“

Dette bragte børnene til at vaagne af den sanseløshed, som skrækken havde hensat dem i. Med forfærdelse saa de, hvorledes skibet sank mere og mere og styrtede for at redde sit unge liv hen til skanselædningen og strakte armene ud mod baaden med bøn om, at de maatte saa blive med.

Da der blev svaret, at den mindste kunde blive med, skjalv Julia som et aspelsøv; hun var lidt høiere end den jevnaldrende gut. Hun slap Marios haand; hendes store øine lignede to lys, som holder paa at slukne, og dødsangsten gjennembævede hende.

Mario saa hendes blegghed, hendes skjælven og skræk og skreg, saa høit han kunde, idet han pegte paa Julia: „Pigen er — lettere end jeg!“

Derpaa vendte han sig mod hende og sagde: „Gaa, Julia! Du har far og mor, medens jeg er et forældreløst barn. Skynd dig ned i baaden.“

Denne blev imidlertid idetsamme reben løs fra skibssiden, saa det var umuligt at gaa ombord i den, men de matroser, som sad ved aarene, raabte til Mario:

„Nast den lille i vandet, saa skal vi trække hende op.“ Mario greb pigen og kastede hende, halv afmægtig som hun var, ud i sjøen.

Julia udstødte et skrig og sank under, men da hun atter dukkede op, blev hun grebet af en matros, som sad forrest i baaden, og trukket op i denne.

Mario blev staaende og læne sig mod skibets skanselædning og stirrede ud mod baaden, medens hans haar slagrede for vinden. Over hans brune ansigt var der et udtrykt af forklaret ro og glæde.

Fra forenden af baaden rettede Julia sine grædende øine mod ham og raabte i en hjertelig tone: „Mario! Tak, tak!“

Og saa holdt hun armene udbredte mod ham og gjentog atter og atter som en sidste hilsen: „Gud være med dig, kjære Mario!“

Han hævede sin ene haand, vinkede til hende og raabte: „Farvel, Julia! Gud beskytte dig!“

Baaden fjernede sig mere og mere fra skibet, og en taage, som lagde sig over sjøen, lagde efterhaanden sit slør over dampbaaden, som endnu stadig overskylledes af de rasende bølger. Men det sted, hvor Mario stod, var dog endnu synligt. Kapteinen var allerede rebet bæk af en styrtsjø.

Julia sank paa knæ, bøjede hovedet og holdt hænderne for ansigtet.

Da hun efter en kort bøn atter saa op, var dampskibet forsvundet. Hverken det eller Mario var mere at se. En kjæmpemæssig bølge rullede hen over det sted, hvor han var forsvunden i dybet.

Hun kom sin faders ord ihu.

Følgende lille beretning fremstiller ikke blot et elskeligt lidet billede fra børneverdenen, men indeholder ogsaa en lærdom for dem, som er blevne Guds børn og komme i aandens skole.

I en af Londons større skoler blev pludselig børn og lærere afbrudte i deres arbejde ved at høre brandsignalerne. Som sedvanligt i saadanne tilfælde opstod stor Uro og forvirring, hvilket endnu mere forøgedes, da man erfarte, at ilden var tæt ved skolen. Alle og enhver skyndte at redde sig; men i deres iver for at komme ud, blev der en saadan trængsel ved døren, at der herved opstod endnu større forvirring. Røgle af børnene led betydelig skade, og en af de yngre lærerinder sprang endog i sin forfærdelse ud gennem et af vinduerne.

Under al den denne uro og forfærdelse var der en liden pige, som stille og rolig

blev fiddende paa sin plads. Hun var otte aar og forresten alles yndling i skolen paa grund af lydighed og opmærksomhed. Dog syntes det, som om hun ikke var uden frygt; thi hendes læber dirrede, og store taarer randt ned ad hendes blege kinder, men hun sagde ikke et ord, og rørte sig ikke af pladsen. Hun sad der ligesaa ubevægelig som en billedstøtte, indtil man fik høre, at faren var forbi.

Efterat ro og orden var oprettet, kom man til at tænke paa den lille piges stilhed og omtanke, helt modsat de andres maalløse forfrækkelse. Da man spurgte hende, hvorledes hun havde kunnet være saa stille, svarte hun: „Far er ved brandkorpsen, og han har sagt mig, at hvis der optom ild, medens jeg var i skolen, saa skulde jeg blot sidde stille. Jeg erindrede dette og gjorde, som han havde sagt mig.“

Hun kom sin faders ord ihu og viste en forunderlig tillid til dem. Hun erindrede sin faders ord i nødens stund, og de holdt hende i stilhed samt bevarede hende for den skade, som ramte flere af de andre under den sterke trængsel. Hun satte sin lid til hans kjærlighedsfulde omsorg og til hans formaninger og raad.

Mon ikke et Guds barn paa jorden med endnu større tryghed kan sætte lid til sin himmelske faders løfter og omsorg. Skal ikke ogsaa vi, selv under de allervansteiligste forhold, kunne være stille, efterdi han har sagt: „Kald paa mig paa nødens dag, og jeg vil udfri dig?“ Hvorledes kan vi tvivle paa hans visdom med hensyn til at vælge den rette tid og maade for sin hjælp? Han alene er jo selve visdommen. Og hvorledes kan vi tvivle paa hans kjærlighed, efterdi han selv er kjærligheden og elskede verden saa høit, at han hengav sin søn den enbaarne, paa det, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige liv? Du bedrøvede, betyngede og forsagte hjerte, kom ogsaa du din faders ord ihu! Hør, hvad han byder dig: „Kast al din omsorg paa herren, — mig er givet al magt i himmelen og paa jorden“, foruden manfoldige andre løfter. Kom din faders ord ihu.

Kristus døde i dit sted.

Det var i Napoleon den førstes dage. Han holdt netop paa at udskrive soldater til et nyt felttog.

Keiserens udskrivningsmænd kom da ogsaa til en ung mand, som paa det bestemteste protesterede mod deres ret at indføre hans navn i rullerne. „Jeg er død“, paastod manden. „Hvad for snaf!“ truede udskrivningsmændene; „De staar jo lyslevende foran os.“

Manden blev ved sit. Han bad dem se efter i fortegnelsen over de døde i det og det slag i et foregaende felttog, og de vilde finde, at han var baade død og begravet. Mændene undersøgte sagen. Og ganske rigtig; de fandt hans navn opført blandt de faldne og begravet paa den af ham nævnte valplads. Da de nu forlangte nærmere forklaring, meddelte han dem følgende:

Bed udskrivningen til det foregaende felttog var der visse familieforhold, som gjorde det meget tungt for ham at gaa i felten. Nu havde han imidlertid en ven, som holdt inderlig af ham, og denne ven tilbød sig da at tage hans navn og gaa i felten i hans sted. Han modtog hans tilbud, og vennen faldt i kampen og tog hans navn med sig i graven.

Nu dømte han, som var hjemme, sliq, at naar vennen havde taget hans navn og plads i armeen og var død for ham, da var det, som om han selv var død (2 Kor. 5, 15), og selvfølgelig havde keiseren tabt sin ret til ham. Sagen blev appelleret til keiseren, og han godtkjendte denne substitutionslære, og det samme gjorde keiseren over alle keisere, Gud i himmelen.

Kristus døde for syndere. Om vi tror paa ham, tilregner Gud os hans retfærdighed. Hans død er vor død, og vi lever ved troen paa ham. Af synden og dantroen skal vi opstaa ved hans opstandelseskraft, og paa dommedag skal vi opstaa med alle troende til evigt liv.

Lykkelig den, som tror paa og elsker Jesus.

Da keiser Sigismund engang blev spurgt, hvilke folk han antog for at være de stærkeste, svarte han: „De, som ikke bliver stolte i lykken og forsagte i ulykken.“

En kjæk pige.

Sfra Skjærstadfjorden i Nordlands amt fører et dalsføre op mod Sulittjelma gruber. Dalsføret har et vasdrag med tre vand; det mitre af disse heder Dørevand og udmerker sig ved sin dybde — 20 fane siges der — og sine sjelden skjønne omgivelser.

Midt i vildeste egnen ligger Gjemgangeng, hvor skolelæreren bor; ligoverfor paa sølsiden ligger Solligaardene. Der skulde skolen holdes, og skolelærer Gaarnes med to af sine børn paa en kjælke og nogle andre gutter skulde drage^s did over isen om morgenen.

Dørevandets is er ikke at stole paa; det fryser sent og ujevnt til, og bagefter hænder det, at hvirvelvinden tager tag i isen og hiver flagene over hverandre. Man er derfor sjelden sikker der, og forsigtighed er nødvendig.

I dag laa isen speilblank, og gutterne satte afsted bent over mod Solligaardene — med læreren og kjælken efter.

Plump! Der faldt to af dem gennem isen — den ene var lærerens egen søn, den anden var søn af Anton Andreassen Gjemgang.

Forfærdet iler lærer Gaarnæs til, men glemmer at være forsigtig og falder selv i.

De øvrige gutter blev som lamslaaede og kunde bare skrige; men den, som ikke tabte aandsnærværelsen, var lærerens syvaarsgamle datter. Hun er nok puffeltrygget den lille; men hjerte og mod det har hun.

Hun tager kjælken, som faderen har sat fra sig, og skyver den foran sig hen til iskantten, men hun kunde ikke naa faderen, før hun faar revet af sig det tørklæde, hun havde om halsen. Snippen af det rækker ud til faderen, der ved den svage hjælp blev istand til at komme op paa isen.

Efterat faderen var kommen op, blev ogsaa sønnen reddet, men Anton Andreassens søn var kommen for langt ud og sank, før man naaede ham.

Den, som har meddelt ovenstaaende til Morgenbladet, tilføjer: Saaledes lyder beretningen; jeg har den fra en af ingeniørerne

ved Sulittjelma gruber; han kom nedover dagen efter og passerede stedet under sofningen. Han bad mig gjenfortælle den, og jeg syntes, dette barns bebrift var værd at nævne; hun har — syv aar gammel — ikke et sieblit betænkt at vove livet for fader og broder.

Oplosning paa billedgaaden i nr. 24.

Et rigtigt kompas er en god veiviser paa lange søture.

Geografisk gaade.

Begyndelses- og slutningsbogstaverne paa efterfølgende ord, læste ovenfra nedad, danner navnene paa to norske byer.

1. En nos^t ø.
2. En nor^st elv,
3. En europæⁱst hovedstad.
4. En elv i A^sien.
5. En elv i Spanⁱen.
6. En by i Fran^krig.

T. H.

Skulte dyr.

1. Vil du glemme de gode formaninger? (1 sugl, 1 kryb^ddyr.)
2. En stor s^righals. (1 fist.)
3. Guff, at ærlighed svarer gode renter. (2 dyr.)

Galvor J. Kise.

